

Koncert velikega ženskega harmonikarskega orkestra

AccordiOna SI/HR/IT

dir. Radmila Bikić Magdić

z gosti/jo

Otto Lechner, Paul Schuberth, Heidelinde Gratzl (AT), **Klemen Leben** (SI)

Atrij ZRC, Novi trg 2, Ljubljana, petek, 13.10.2023 ob 21:00

Trideset članski ženski orkester **AccordiOna** sestavljajo dijakinje, študentke in profesorice harmonike iz Slovenije, Hrvaške in Italije. Delovati so začele poleti leta 2022, ko so se premierno predstavile z odmevnim koncertom v ljubljanski Cukrarni, jeseni pa so kot nosilni del razširjenega harmonikarskega orkestra Disharmonična kohorta nastopile v okviru simfoničnega dela »Alamut« skupine Laibach v ljubljanskih Križankah.

Orkestrantke bodo tokrat družno z gosti in gostjo izvedle koncertni program skladb članice in članov legendarnega mednarodnega harmonikarskega kvinteta **Accordion Tribe** (1996-2010) Marie Kalaniemi (SF), Guya Klucevska (USA) in Larsa Hollmerja (SE). Otto Lechner (AT), Bratko Bibič (SI), prav tako člana imenovanega kvinteta, in mladi avstrijski akordeonist ter skladatelj Paul Schuberth bodo program dopolnili in razširili s skladbami, ki so jih ustvarili za dunajski petnajst članski harmonikarski orkester **Die Wiener Zieharmoniker** (Dunajski Filharmonikarji, 2009-2020), s katerim so smiselno nadaljevali ustvarjalno izročilo kvinteta, med članicami tega orkestra pa je bila tudi Heidelinde Gratzl (bas harmonika).

Pomembna posebnost programa bosta **premierni izvedbi dveh novitet**: trio za klavirsko harmoniko in dve bas harmoniki v izvedbi avtorja skladbe O. Lechnerja, H. Gratzl (1. bas harmonika) in Katarine Peroša (2. bas harmonika) – gre za redek primer glasbene literature za tovrstno zasedbo - ter duet harmonik v izvedbi P. Schubertha in avtorja skladbe Klemna Lebna, ki jo je napisal posebej za to - zagotovo ne zadnjo - priložnost.

Koncert bo sklenila skladba »**Korakanje v nikamor**« avtorjev Schubertha, Bibiča in Lebna, s katero bo AccordiOna dan kasneje ponovno nastopila v okviru skladbe War/Vojna na koncertu Laibach: Alamut v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma, kjer bo Lechner s harmonike predsedal za tamkajšnje velike orgle.

Za ogrevanje vas dan pred koncertom vabimo še v Slovensko kinoteko na projekcijo dolgometražnega dokumentarnega filma o harmonikarskem plemenu »**Accordion Tribe. Music Travells**« (r. S. Schwieter, CH-AT 2004), ki si ga bo mogoče - prvič po prikazovanju v slovenskih art kinih leta 2004 (Ljubljana, Izola, Celje..) - ponovno ogledati na velikem platnu v četrtek, 12.10.2023, ob 21h. <https://kinoteka.si/projekcija/accordion-tribe/>; »Accordion Tribe. Music Travells« (official trailer): <https://vimeo.com/ondemand/accordiontribe>

Več o ustvarjalcih, izvajalcih in programu v nadaljevanju in priponkah (audio mp3: L. Hollmer, Utflykt Med Damcykel (Accordion Tribe); O. Lechner, Zieharmonko; P. Schuberth – Grauschattenschein (Die Wiener Zieharmoniker)).

Vabljeni!

Lep pozdrav,

Bratko Bibič

Koncert so omogočili: ZRC SAZU, Mestna občina Ljubljana – Oddelek za kulturo, Avstrijski kulturni forum, Društvo za retroavantgardo

Priprave koncerta so podprli: Mestni muzej Ljubljana, Konservatorij za glasbo in balet Ljubljana, Društvo & Galerija ŠKUC, SCCA – Zavod za sodobno umetnost Ljubljana, Slovenska kinoteka, Cankarjev dom, Glasbena šola Ljubljana Moste Polje, Glasbena šola Slovenska Bistrica

Zasnova in produkcija koncerta: Bratko Bibič (Zavod Alcedo Ljubljana)

AccordiOna

dir. Radmila Bikić Magdić

foto: P. Avanzo

Ideja o ustanovitvi ženske zasedbe orkestra klasičnih harmonik se je porodila na enem izmed seminarjev učiteljev harmonike glasbenih šol Slovenije. Pri tem poklicu je pomemben individualni pristop, medsebojno spoštovanje in srčnost, zaradi česar se stke posebna vez med učiteljem in učencem. Zato je združitev harmonikaric v orkestru AccordiOna – učenk, dijakinj, študentk in profesorice harmonike v skupnem muziciranju – lep primer povezanosti, ki razkriva ustvarjalno in izrazno moč harmonike. S slovenskimi sodelujejo tudi harmonikarice s Hrvaške in iz Italije, kar daje orkestru še poseben pomen.

Odmevni premierni koncert so izvedle 3. 7. 2022 v ljubljanski Cukrarni v 50-članski zasedbi in z dirigentsko pomočjo Diane Šimbera, Mikele Uršič in Radmile Bikić Magdić, pridružile pa so se jim tudi solistke-instrumentalistke, solo pevka ter plesalki. Na koncertnem programu so bila dela J.S.Bacha, K. Jenkinsa, J. Williama, A. Piazzole, A.I. Hačaturjana, B. Shehuj, V. Vavilova, R.P. Hardimana, ni pa umanjala tudi prekmurska ljudska.

Na pričujočem samostojnem koncertu želijo članice s skupno žensko energijo in družno z gostujočimi glasbeniki in glasbenico poslušalcem pričarati nepozabno glasbeno doživetje s skladbami, ki so jih za harmoniko in harmonike zložili harmonikarice in harmonikarji. Za tokratni nastop je dirigentka Radmila Bikić Magdić pripravila orkester v sestavi:

Marija Vukoja Plavčak, Teja Udovič Kovačič, Nadja Knez, Mojca Volavšek, Diana Šimbera, Mateja Prem Kolar, Ivica Obrul, Lara Fortunat, Karmen Hlade, Nina Pečelin, Ivana Kreševič, Veronika Črešnik, Tinkara Zupan, Kiara Janko, Jana Šatej, Erika Udovič Kovačič, Ingrid Peric, Ana Zoja Dobnik, Alja Polanec, Julijana Peroša, Pika Drstvenšek, Ronja Slavič, Sabina Dmitrovič Trifkovič, Olga Radolič, Katarina Peroša, Ana Šterpin Zagoranski, Mia Tomič.

Jeseni 2022 so se AccordiOna odzvale tudi na poziv k sodelovanju v koncertni produkciji zgodovinskega simfoničnega dela "Alamut" skupine Laibach in Simfoničnega orkestra RTV Slovenija v sodelovanju z iranskimi umetniki in umetnicami. Na premiernem koncertu in ponovitvi 8. in 9. septembra 2022 je orkester AccordiOna, dopolnjen s harmonikarji v Disharmonično kohorto, v okviru 6. stavka simfoničnega dela (War/Vojna) izvedel skladbo "Korakanje v nikamor", ki jo je po idejni zasnovi soavtorja B. Bibiča ustvaril Paul Schubert, za orkester pa dodelal Klemen Leben. Tudi letošnjega 14. Oktobra 2023 bodo, tokrat samo v ženski izvedbi, ponovno nastopile s skupino Laibach in Alamutom v ljubljanskem Cankarjevem domu.

Koncert v obakrat razprodanem letnem gledališču Križank je bil ocenjen "za najboljšo lastno ali izvirno produkcijo letošnjega jubilejnega 70. Ljubljana Festivala", Alamut pa za Laibachov "najboljši koncert po celostnem odrskem projektu Krst pod Triglavom" (M. Zlobec, Kritik.si). Skladba Vojna »sodi med izstopajoče zvočno-vizualne izkušnje dogodka in zaradi idejne zasnove in tehnične izvedbe zaseda

posebno mesto v opusu Laibacha. Poleg pretresljivih orkestrskih zvočnih blokov in elektronskih pokov je skladbi dala ključno zvočno plast *disharmonična kohorta*, ki je v kakofoniji občinstvo zalivala s premikanjem izza prizorišča vse do odra, kjer je vztrajala v moreči dinamiki fortissima in s simboliko slovenskega narodnega inštrumenta dodala skladbi posebno noto intertekstualnosti.« (Maia Juvan, Odzven, SIGIC)

Heidelinde Gratzl Otto Lechner (F. Hasensteiner) Paul Schuberth (B. Bibič)
Die Wiener Ziehharmoniker (detajl)
foto: J. Kalmar

Otto Lechner je od svojega enajstega leta, ko je dokončno izgubil vid, »slepo v službi glasbe« kot skladatelj in harmonikar (vokalist, pianist, organist), katerega ustvarjanje močno obeležujejo jazzovski idiomi in glasbena, etnična ter kulturna mnogovrstnost Dunaja. Odločilno je prispeval k ponovni priljubljenosti in uveljavitvi harmonike v Avstriji onkraj meja ljudske in narodnozabavne glasbe, podobno kot pred tem v Sloveniji/Jugoslaviji in drugod Bratko Bibič, s katerim redno sodelujeta od 1995. leta. Lechner avtorsko posega iz svobodomiselnih jazzovskih izhodišč in improvizacije v izjemno raznovrstne glasbene idiome, obenem pa se povezuje z gledališčem in literaturo. Številni in kontinuirani solistični koncerti avtorske glasbe, med katere spada npr. glasbeno-govorni performans *Franz Kafka. Nicht einmal gefangen* (izšlo kot zvočna knjiga pri založbi Mandelbaum, Wien 2007), se prepletajo s sodelovanjem z (pokojnim) *Joem Zawinulom* ali *Bobanom Markovičem* ter s projekti kot so: *Haydn revisited*, v katerem komentira in improvizacijsko dopolnjuje Haydnove godalne kvartete v »eksperimentu o skupnem izvoru klasičnega in popularnega v glasbi« s švicarskim *Casal Quartetom* (2013); *Otto Lechner & Klaus Trubitsch & Betlehem All Stars*, tradicionalne bienalne avstrijsko-nemško-švicarske božične turneje istoimenske skupine, med katerimi nastopi v *koelnski filharmoniji* 2008 - (CD »White. Weihnachtslieder 2«, GECO 2010) - 2012; maroško-alžirsko-tunizijska zasedba *Kadero Rai & Otto Lechner & Karim Ziad* (s slednjim ga družijo sicer ločeno sodelovanje s pokojnim Joem Zawinulom) koncertira z »*Wiener meet Magrebiner*« na osrednjem dunajskem jazz prizorišču *Porgy & Bess* aprila 2013; s freejazzovskim saksofonistom *Maxom Naglom* improvizira v kolektivu *Eight in One – Saalfelden Octet* na jazz festivalu *Saalfelden* 2011 tudi v družbi s *Pamelo Kirstin* na thereminu, s katero ustvarjata v enem od številnih duetov, kot npr. z *Ivo Bittovo*, s francoskim harmonikašem *Arnaudom Méthivierjem*, s katerim izdala CD album *The Cyclop And I*, (Cristal Records, 2011), z Bibičem (nazadnje Melk 2013), s katerim po igranju v mednarodnem kvitetu *Accordion Tribe* (1996-2010) drugujeta v harmonikarskem orkestru *Die Wiener Ziehharmoniker* od njegove ustanovitve 2009 dalje.. Z gledališko igralko *Anne Bennent* (ex Wiener Burgtheater) in kabaretistom *Josefom Haderjem* nastopa v duetih ali skupnem triu, tako kot v primeru uprizoritve besedil Thomasa Bernharda v Festspielhaus St. Poelten, maj 2012, z Anne Bennent pa izdala tudi zvočno-glasbene knjige *Die Stimmen von Marrakesch* [Eliasa Canettija](#) (Mandelbaum, Wien 2010) in

Leila und Madschnun (Mandelbaum, Wien 2011). Medtem ko muzicira v mednarodnem prostoru, mdr. na enomesečni rezidenci v cerkvi sv. Katarine na otoku Elba (2016), pripravlja skladbo »*Der Weihe des Hauses*« za simfonični orkester in solo improvizacijo na harmoniki, s katerim je z *NÖ Tonkünstlerorchester* otvoril deželno *Hišo zgodovine* (Haus der Geschichte) v St. Poeltnu (september 2017), je z *Evanom Parkerjem* posebni gost na koncertu ob 50. letnici slovitega jazzovsko improvizacijskega orkestra *Instant Composers Pool*, ki so ga ustanovili W. Breukner, M. Mengelberg in H. Bennink v amsterdamskem *Bimhuis* 2017, od leta 2018 naprej kot gostujoči harmonikar sodeluje s finskim orgličarskim kvartetom *Sväng*, ustvaril je tudi glasbo za celovečerni film *Bora: Geschichten eines Windes* (r. B. Pötscher, premiera Viennale 2019) itd.

Paul Schubert, eden od najbolj (pri)znanih avstrijskih harmonikarjev mlade generacije, se svojevoljno posveča igranju harmonike od ranega otroštva dalje. Kljub svoji mladosti je pregled njegovih referenc presenetljivo obilen. Neumorno izobraževanje za koncertnega glasbenika in skladatelja je 2018 zaključil na Brucknerjevi univerzi v Linzu. Je večkratni dobitnik nacionalnih in mednarodnih nagrad na tekmovanjih igranja in skladanja glasbe (Klingenthal, Castelfidardo, Austrian World Music Award 2010...). Širok repertoarni razpon avtorskih in interpretacijskih glasbenih izkušenj in znanj podaja solistično in v rednem sodelovanju s triom »akk:zent« (A), Bratko Bibič & Dedley Woodley Bears (A, CZ), v duetih s harmonikarjem A. Dimovskim (A/MAK), violistko Jeleno Popržan (A/SRB) in violinistom Tomašem Novakom (A/CZ), s harmonikarskim kvartetom Belfour (A) pa prejkone improvizira. Sodeloval je in sodeluje z glabeniki kot so Otto Lechner, André Heller, Paul Gulda itd., z različnimi zasedbami in solistično pa (je) koncertira(l) v Avstriji, Nemčiji, Italiji, Tuniziji, Bolgariji, Makedoniji, Srbiji, Bosni in Hercegovini, Pakistanu, Islandiji, Sloveniji. Posnel je osem CD albumov z avtorsko glasbo, nazadnje letos s triom akk:zent »datreveno«, o njegovem tretjem solo albumu »Dark Side of Sun« (2017) pa je recenzentka v dunajskem Falterju zapisala: »23 letni akordeonist Paul Schubert velja za genija njegovega žanra. Zdaj je izdal svoj tretji solo album, vendar pa, o katerem žanru lahko tukaj govorimo? Je improvizacija na najvišji ravni, vsak takt se večkratno preobrača - Schubert si ne privoščiti niti sekunde miru. Tega ne počne načrtno, preprosto ne more drugače: virtuozne spremembe tempov, višine tonov in zvenov v vseh mogočih variacijah, ki komajda še spominjajo na harmoniko, vmes kratki napevi - Schubert je genialen« (Stefanie Panzenböck, FALTER 36/2017). www.paulschubert.com

Heidelinde Gratzl živi na Dunaju, kjer je končala študij na Univerzi za glasbo in uprizoritvene umetnosti in na Univerzi za uporabne umetnosti. V svojem glasbenem delovanju se osredotoča na novo dunajsko glasbo, komorno glasbo, gledališko glasbo, glasbo za neme filme, lutkovno gledališče za odrasle, za predstave, film in cirkus improvizacijo. Z lahkoto prestopa žanrske meje med dunajskimi in balkanskimi pesmimi, musette in svetovno glasbo, klasiko in jazzom, tangom in sodobno glasbo za harmoniko. Sodeluje z ansambli in v projektih (izbor): 1. Wiener Beschwerdechor, Tagada (duo čelo & harmonika), Otto Lechner's Die Wiener Ziehharmoniker, Hans Tschiritsch - The Nomads of Being, Hans-Joachim Roedelius - Tempus Transit, "Don Quijote" - Sommertheater Haag, "Das Mordsweib vom Hungelbrunn" - Theaterfink, "Schrödinger's Katze" - Amphibien-Theater. Z različnimi ansambli je med drugim gostovala v Nemčiji, Italiji, Sloveniji, na Kitajskem, v Španiji in Švici. www.heidelindegratzl.at

Klemen Leben

foto: D. Bulut

Klemen Leben je harmonikar, skladatelj, improvizator, pedagog in raziskovalec, ki verjame v sporočilnost povedne sodobne glasbe. Študiral je na Visoki šoli za glasbo FRANZ LISZT Weimar v mojstrskem razredu prof. Ivana Kovala, ki ga je zaključil s „bravurozno umetniško stvaritvijo“, trenutno pa je doktorski študent na doktorski šoli Sibeliusove akademije za glasbo Univerze za umetnost v Helsinkih.

Udeležil se je več tekmovanj doma in na tujem, nagrade (npr. prve nagrade v Castelfidardu, Pulju in Klingenthalu) in ugodne kritike strokovne javnosti so mu odprla vrata na koncertne odre uglednih prizorišč in festivalov v Evropi in severni Ameriki. Tako je muziciral v okviru eminentnih festivalov Salzburger Festspiele, Zagrebški biennale, Lange Nacht der Musik Dunaj, Slowind, Festival umetnikov harmonike Kragujevac, Ljubljanski festival in na uglednih prizoriščih, kot so Slovenska filharmonija, Cankarjev dom, Konzerthaus Berlin, Semperoper Dresden, Gewandhaus Leipzig, Festspielhaus Baden Baden, Waldbühne Berlin, KKL Luzern, Haus für Mozart Salzburg, Music centre Helsinki ...

Kot solist je nastopil z orkestri Kammersymphonie Berlin, Prague Philharmonic, Philharmonie Baden Baden, Simfoniki RTV Slovenija, Komorni godalni orkester SF itd. ter igral pod dirigenti, kot so Christian Thielemann, Marco Armiliato, Ville Matvejeff, Michael Sanderling, En Shao in drugi.

Sodeluje s priznanimi domačimi in tujimi skladatelji (Aho, Hosokawa, Lebič, Katzer, Pintscher, Pompe, Rojko, Šenk...). Skozi ta sodelovanja nastajajo nova dela, ki kot stalnica na Lebnovih koncertnih programih širijo repertoar klasične harmonike. Poleg originalnih del za harmoniko 20. in 21. stoletja obsega njegov repertoar v enaki meri tudi dela mojstrov iz obdobja renesanse, baroka, klasike in romantike.

Sledi njegovega glasbenega udejstvovanja je moč najti tudi v obliki posnetkov v arhivih radijskih in televizijskih hiš (RTV Slovenija, ZDF, ORF, SWF, Deutschland Radio Kultur, RAI, YLE, RTS, HRT).

Med mnogimi odličnimi kritikami velja omeniti besede akademika Lojzeta Lebiča „Poustvaritev je bila pravi sijaj“ in pa solistični recital na 28. Zagrebškem bienalu, kjer je harmonika solistično zazvenela prvič v bogati zgodovini tega elitnega festivala za sodobno glasbo. Hkrati pa je bil ta „izjemen koncert“ s strani časnika Kulturpunkt ocenjen kot „najboljši trenutek“ celotnega Biennala.

Poleg poustvarjanja se Leben udejestvuje tudi na področju skladanja in aranžiranja. Piše za raznorazne zasedbe (Mate Bekavac, Slovenska filharmonija, preArt...), njegova dela pa so izvajana doma in na tujem (Finska, Rusija, Nemčija, Švica, Avstrija, Italija, Grčija...)

Klemen Leben je poučeval na Visoki šoli za glasbo FRANZ LISZT v Weimarju, skrbel za predajanje inovativne glasbene misli na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana ter na ljubljanski Akademiji za glasbo, zdaj pa je zaposlen kot raziskovalec na Sibeliusovi akademiji v Helsinkih.

Je član Združenja finskih solistov in Društva slovenskih skladateljev.

<https://klemenleben.com>

Accordion Tribe. Music Travels, r. Stefan Schwitert, CH-A, 2004, 87min.

Slovenska kinoteka, 12.10.2023, ob 21:00

»Hommage à Accordion Tribe« - tako bi nemara lahko naslovili projekcijo celovečernega dokumentarnega filma o legendarnem mednarodnem harmonikarskem kvintetu »Accordion Tribes« v avtorsko-izvajalski zasedbi Guy Klucevsek (NYC/ZDA), Maria Kalaniemi (Finska), Lars Hollmer (Švedska), Otto Lechner (Avstrija), Bratko Bibič (Slovenija). Letos namreč mineva 13. leto, odkar je - po smrti Hollmerja (2018) - s poslednjima koncertoma v kvartetu zaključila razmeroma dolgo ustvarjalno pot (1996-2010). Preteklo je tudi skoraj 20 let od takrat, ko je bil film »Accordion Tribe. Music Travells« švicarsko-nemškega režiserja Stefana Schwiterta pri nas nazadnje predvajan na velikem platnu Kinodvora (2004). Film je sam po sebi mojstrovina žanra glasbenega dokumentarca, ki je ob prihodu v (art)kinodvorane po Evropi, filmske festivale po svetu in na TV ekrane požel obilo odobravajočih kritik in prejel švicarsko nacionalno nagrado za najboljši dokumentarec leta 2005. Občutno je prispeval k razvezavi harmonike od široko razprostrtih stereotipov, in pokazal, da - kot pravi Otto Lechner v filmu - nanjo »lahko igraš najbolj nore, najbolj konstruirane, najbolj čudne stvari, a harmonika to vedno naredi čutno in pristržno.« Nemara je torej spet napočil čas, da si ga na velikem platnu ponovno – nekateri pa tudi prvič - ogledamo in mu prisluhnemo.

Accordion Tribe. Music Travells, official trailer: <https://vimeo.com/ondemand/accordiontribe>

Accordion Tribe so po prvem ljubljanskem nastopu v diskoteki Dakoti (Druga godba 1996) pri nas koncertirali še v okviru festivala Druga godba v Cankarjevem domu (2002, 2006, 2009), Lechner pa ob različnih priložnostih solistično, v duetu z Bibičem, z njegovimi The Madleys in Potujočim kinom Bridka Bebiča, triom Fantastikus (Bibič, Schuberth) ter z dunajskim harmonikarskim orkestrom Die Wiener Ziehharmoniker (2014, 2017).

Nekaj kritičnih odmevov na film:

»Dokumentarec o plemenu petih skladateljev-harmonikarjev.... v trenutku zruši vse naše stereotipe, povezane s harmoniko, nas pripravi do tega, da se zaljubimo v zvok inštrumenta, ki je pravzaprav edini 'mini prenosni orkester', ki ga lahko obesiš čez rame. Film, zaradi katerega na harmoniko pogledamo z drugačnimi očali. Film, zaradi katerega harmonika postane seksi.« (*Milek Vesna, "Accordion Tribe, pleme, ki igra na pljuča. Intervju Bratko Bibič, Delo-Sobotna priloga, 23. 10. 2004, s. 25-27*) (SLO)

»Gre za sofisticiran dokument z odlično montažo in postprodukcijo, ki bi po kakovosti sodil tudi na bolj 'ugledne' festivale. S prefinjenim občutkom nas popelje skozi usode petih članov zasedbe, z nespregledljivo prostorsko (nacionalno) identiteto, ki so s filmom presegli toge linearne dokumentarne

vzvode in mu vtisnili osebne vsebine z vidika glasbeno-bivanjske logike. Skupaj z režiserjem so postavili spomenik alternativnemu pogledu glede na konvencionalno (ruralno) vlogo harmonike v sodobni družbi.« (*Bauman Gregor, "Več kot dokument o glasbi. V dokumentarcu Accordion Tribe smo priča življenju in delu petih glasbenikov iz različnih držav", Finance, 26. 10. 2004, s. 20*) (SLO)

»Rekli so si Accordion Tribe. Ko so leta 2002 odšli na svojo drugo turnejo, je bila to priložnost, ki je švicarski filmar Stefan Schwietert ni hotel zamuditi - ujame jih na turneji, v bekstejdžu, v elementu in doma, tako da je kmalu jasno, da je pred harmoniko še vse. Za harmoniko je dolga preteklost: bila je v mnogih službah - v službi ljudstva, v službi milozvočnega populizma, v službi mitizacije banalnosti, v službi indoktrinacije, v službi asimilacije, v službi globalizacije. Accordion Tribe jo osvobodi, razbremeni ujetosti v klišeje narodne substance in vrne tja, kamor sodi - med najbolj lucidne kritike sodobne družbe, njene glasbe, populizma, mitizacije banalnosti, indoktrinacije, asimilacije in kulturne, socialne in politične globalizacije.« (*Štefančič Marcel jr., "Ponovno vstajenje. Accordion Tribe, Stefan Schwietert, 2004", Mladina 25. 10. 2004, s. 74*) (SLO)

»S filmom sem zelo zadovoljen. Posebej z njegovo večplastnostjo, ki je avtorjem zelo uspela. Gledalec ne dobi zgolj pričakovane doku-glasbene informacije o skupini, njenem delu in glasbi, ter seveda sestavljanke individualnih portretov, ampak je to predvsem film: duhovit, gledljiv, lepo posnet. Posebej pa prepričajo uporabljeni kontrapunkti med skupinskim in posebnim, med urbanim in naravo, med ljudskim in 'umetnim', pospremljeni in umeščeni v filmski kontekst z lucidnimi komentarji; ne le z govorjenimi tudi slikovnimi. Priporočam!« (*Pistotnik Zoran, "Kritiki: Film Accordion Tribe - dokumentarec o virtuoznih harmonikarjih, Kinodvor", Mladina 25. 10. 2004, s. 64*) (SLO)

»Dokumentarec o harmonikarskem plemenu ni zgolj dokument nekega časa, ne v smislu zaprašenega arhiva; je bolj pričevanje o nekih popolnoma samosvojih poetikah petih umetnikov, ki hkrati živijo za svojo umetnost in to umetnost tudi živijo. Je enkratna refleksija o človeku in zvokih, ki ga obdajajo, o tem, kako te zvoke sliši, jih predeluje in jih vrne nazaj tistim, ki hočejo poslušati. Film toplo priporočamo ne le glasbenim zasvojenecem, pač pa seveda ljubiteljem filmske umetnosti sploh, saj bodo v njem našli več topline, humorja in modrosti kot v marsikaterem igranem filmu.« (*Mario Batelič, Accordion Tribe - ocena filma, Radio Študent Ljubljana, 22.10.'04*) (SLO)

»Film je prejel 'Swiss Film Prize 2005', vendar si ... zasluži še na tisoče drugih priznanj. Ni le lep, ni le dobro izdelan, spodbuja nas tudi k razmisleku, razumevanju, uči, prenaša in navdušuje. Pomembno je, da ne gre za samopoveličevanje; pleme umetnikov se nima za nadrejenega drugim. . . . Nobeden od glavnih likov ni predstavljen kot poklicni glasbenik: v filmu ni nobene reference, ki bi jih okarakterizirala, niti v smislu njihove priljubljenosti ali uspeha, niti njihovih trenutnih umetniških usmeritev. (. . .) Upoštevati je treba tudi, da ima vseh pet umetnikov zelo impresivne karakterje (osebne in glasbene) in da je bil poskus oblikovanja 'plemena' resnično pogumno dejanje, ki ima korenine v miselnosti, ki je danes ni lahko najti: na svoje 'kolege' (glasbenike, ki igrajo isto glasbilo) ne gledajo kot na tekmece, temveč kot na umetnike, ki jih občudujejo in ki jih privlačijo z idejo, da bi nekaj ustvarili skupaj.« (*Paolo Picchio, »Accordion Tribe. Music Travels«, http://www.accordions.com/index/art/cd_05_12_22.shtml CD Review, 20. 08. 2006*) (I, INT)

»Švicarski dokumentarist Stefan Schwietert. . . je spremljal pet glasbenikov na njihovi zmagoslavni evropski turneji leta 2002, zbiral vtise s potovanj in jih dopolnjeval z biografskimi razkritji glasbenikov. . . . Film opeva kolektivno umetniško produkcijo in je izjemno vreden oglada tudi zato, ker ponuja vpogled v nedogmatično glasbeno sceno, ki je globalno povezana in sledi viziji svetovne glasbe, ki ne temelji na komercialnih, temveč na kulturnih načelih.« (*ukr, "Accordion Tribe - Lob der kollektiven Kunstproduktion", Stuttgarter Zeitung, 14.04.2005*)

»Lepo je bilo, da je Nemeč Wim Wenders posnel tako prijeten film o kubanskih glasbenih krogih ("Buena Vista Social Club"); prav tako je bilo izjemno, kako je Finec Mika Kaurismäki na platno prenesel brazilsko plesno in bobnarsko kulturo ("Moro No Brasil"). Toda potem se je v vas prikradla rahla tesnoba. Zakaj bi se nenehno oddaljevali v eksotično daljavo? Dobre stvari so tako blizu, nas zdaj razsvetljuje Švicar Stefan Schwietert. Režiser se je obrnil k instrumentu, ki je že dolgo deležen diskriminacije in posmeha. Govorimo o harmoniki, ročnih orglah, klavirju za revne, squeezeboxu.« (*Josef Engels, "Quetschkommode. Raus aus der Proletarierecke: "Accordion Tribe" von Stefan Schwietert", Berliner Morgenpost, 14. 04. 2005*) (D)